

РЕШЕНИЕ

№ 25967

гр. София, 04.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 75 състав,
в публично заседание на 25.11.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Геновева Йончева

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **8370** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 129, ал. 7, вр. чл. 156-161 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).
Образувано е по жалба на "А1 България" ЕАД, ЕИК[ЕИК], седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], чрез членовете на Управителния съвет А. Д. и М. М., срещу Решение за отказ за разглеждане на искане за прихващане и/или възстановяване № П-29002923001529 от 20.01.2023 г., издадено от органи по приходите в Териториална дирекция (ТД) на Национална агенция за приходите (НАП) Големи данъкоплатци и осигурители (ГДО), потвърдено с Решение № 645/15.05.2024 г. на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С. при Централно управление на НАП.
Жалбоподателят излага твърдения за незаконосъобразност на оспореното решение. Поддържа доводи за нарушение на административнопроизводствените правила, довели до издаването на акт в противоречие с приложимите материалноправни разпоредби от националното и общностно законодателство. Посочва, че от една страна редът по чл. 92 от ЗДДС е неприложим, а от друга, че това е въпрос по същество, а не по допустимост на искането. Твърди, че са налице всички предпоставки за издаване на АПВ на дружеството за възстановяване на ДДС по несъбираемите вземания, като е изпълнен фактическият състав на чл. 126а, ал. 2, т. 6, във вр. с ал. 1 ЗДДС. Оспорва изводите на приходните органи за необходимост за издаване на кредитно известие или протокол по чл. 115 ЗДДС. Посочва, че неиздаването на кредитно известие съгласно практиката на Върховния

административен съд (ВАС) и Съда на Европейския съюз (СЕС) не може да е условие, от което да зависи възстановяването на ДДС в казуси като настоящия. Акцентираща на постановеното решение на СЕС по дело С - 314/2022. Тезата е аргументирана и с доводи по приложението на чл. 126а и чл. 126б от ЗДДС, считано от 01.01.2023 г., като преди тази дата с оглед обхвата на чл. 115, ал. 1 ЗДДС единственият приложим ред за корекция на ДДС по несъбираеми вземания е по чл. 128 и сл. от ДОПК. По тези поддържани и в с.з. от адв. М. доводи за незаконосъобразност на Решение № П-29002923001529 от 20.01.2023 г. се претендира неговата отмяна и връщане на преписката на органите по приходите при ТД на НАП ГДО за произнасяне по същество.

Ответникът - директорът на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ (ОДОП) С. при Централно управление на НАП, чрез юрк. В. А. оспорва жалбата по съображения, изложени в писмена защита от 02.12.2024 г. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд – София град, като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

На 30.12.2022 г. "А1 България" ЕАД е подало до директора на ТД на НАП ГДО искане с вх. № 26-А-14844 за възстановяване на сумата от 4 843 940,83 лв. върху несъбрани от дружеството вземания по фактури към клиенти с период на изискуемост през данъчни периоди от м.01.2018 г. до м.12.2021 г. с единичен размер до 600,00 лв. В табличен вид е уточнен размерът на несъбираемите вземания, в това число начисления ДДС по години.

На 06.01.2023 г., с Резолюция № П-29002923001529-ОРП-001 на орган по приходите в ТД ГДО е възложена проверка за установяване на фактите и обстоятелствата, релевантни към претендираното възстановяване на ДДС за данъчни периоди от 01.01.2018 г. до 31.12.2021 г. Определен е срок за приключване на проверката до 27.01.2023 г.

На 20.01.2023 г. е постановено е оспореното Решение № П-29002923001529 от 20.01.2023 г. за отказ за разглеждане на искането. В акта органите по приходите се позовават на разпоредбата на чл. 27, ал. 2, т. 6 АПК, за която са приели, че е приложима субсидиарно на основание § 2 от ДР на ДОПК. В допълнение са изложили мотиви, че са налице специални изисквания за извършване на прихващане и възстановяване на суми с произход данъчни резултати по ЗДДС, регламентирани в чл. 92 от с. з., която разпоредба на специалния закон дерогирала приложението на общия ред по чл. 128-129 ДОПК. Специалният ред по ЗДДС предвиждал издаване на документ (кредитно известие/протокол), който да бъде включен в дневника за продажби в периода на издаването му и в справката-декларация (СД) за този период. Разглеждането по същество на подадено искане по реда на чл. 129, ал. 1 ДОПК било недопустимо, тъй като касало възстановяване на данък, недокументиран, неотчетен и непредаден по специалния ред на чл. 92 ЗДДС. Това обстоятелство е преценено като абсолютна отрицателна предпоставка за разглеждане по същество на подаденото искане за прихващане и/или възстановяване, поради което същото е оставено без разглеждане.

Решение № П-29002923001529 е върнено на искателя на 26.01.2023 г. и е оспорено по административен ред с жалба вх. № 26-А-1733 от 09.02.2023 г.

Със Заповед № РД-04-16 от 07.04.2023 г. на директора на Дирекция ОДОП С. производството по административно обжалване е спряно на основание чл. 34, ал. 1, т.

2 ДОПК – до приключване на производството по дело С-314/22 на СЕС.

С нова заповед № РД-05-15/14.05.2024 г. производството е възобновено, предвид постановеното решение на СЕС от 29.02.2024 г.

На 15.05.2024 г. директорът на Дирекция ОДОП С. е издал Решение № 645, с което потвърдил обжалваното от „А1 България“ ЕАД Решение № П-29002923001529.

Решение № 645 е връчено по електронен път на „А1 България“ ЕАД на 17.05.2024 г.

На 31.05.2024 г., чрез решаващия орган е инициирано оспорването на първоначално издаденото Решение № П-29002923001529 от 20.01.2023 г.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 156, ал. 1, вр. чл. 129, ал. 7 ДОПК, от легитимирано лице и срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

От съдържанието на обжалваното Решение № П—29002923001529 се установява, че допустимостта на административното производство е отречена от приходните органи с позоваване на разпоредбата на чл. 27, ал. 2, т. 6 АПК – наличие на други специални изисквания, установени със закон, а именно на регламентираното в разпоредбата на чл. 92 ЗДДС, уреждаща основания за прихващане, приспадане и възстановяване на резултат за периода - данък за възстановяване въз основа на данните от подадена от лицето справка-декларация (СД) по ЗДДС. Прието е, че искането за възстановяване не може да касае данък, недокументиран, неотчетен и непредявен по специалния ред по чл. 92 ЗДДС.

На първо място, независимо от възприетата с акта недопустимост на производството по чл. 129 ДОПК изложените от приходните органи мотиви съставляват съображения по приложението на материалния закон, отричащи по същество наличието на предпоставките за възстановяване на недължимо платен ДДС. Следователно, налице е противоречие между фактическото и правно основание на упражнената компетентност, което не позволява да бъдат разбрани действителните съображения на приходния орган, мотивирали отрицателно му решение. Само на това основание актът е незаконосъобразен.

На следващо място, в Глава шестнадесета, раздел I от ДОПК е уредена особена процедура по прихващане и възстановяване на недължимо платени или събрани суми за данъци, задължителни осигурителни вноски, наложени от органите по приходите глоби и имуществени санкции, както и суми, подлежащи на възстановяване съгласно данъчното или осигурителното законодателство. Съгласно чл. 129, ал. 1 прихващането или възстановяването може да се извършва по инициатива на органа по приходите или по писмено искане на лицето. Според настоящия съд при заявена претенция на засегнатото лице за възстановяване на недължимо платени суми за данъци и осигурителни вноски, какъвто е процесният случай, следва да се развие общото производство по чл. 128 - чл. 129 ДОПК, а не процедурата по чл. 92 ЗДДС, която е неотносима към искането на жалбоподателя. Извън случаите на деклариран данък за възстановяване по чл. 88, ал. 3 ЗДДС, който се прихваща, приспада и възстановява по реда на чл. 92 ЗДДС въз основа на данните по СД по ЗДДС, в останалите случаи редът за подаване и разглеждане на всяко искане за възстановяване на суми, подлежащи на възстановяване съгласно данъчното или осигурителното законодателство от НАП, вкл. искане за възстановяване на ДДС, е според правилата в Глава шестнадесета,

раздел I от ДОПК – при наличие на подадено в срока по чл. 129, ал. 1 ДОПК искане от засегнатото лице.

Това означава, че искането с вх. № 26-A-14844/30.12.2024 г., подадено от „А1 България“ ЕАД на основание чл. 129, ал. 1 ДОПК е следвало да бъде разгледано по същество, с излагане на съображения по приложението на материалния закон относно наличието на предпоставките за претендираното възстановяване на сумите за ДДС. В подкрепа на този извод са и доводите на процесуалния представител на ответника в о.с. и писмените бележки по делото, които изцяло касаят приложението на материалния закон. В тях страната се позовава на давностния срок по чл. 110 от ЗЗД, както и на възможността и за двете страни да ангажират доказателства кога е възникнала датата на окончателната несъбираемост на вземанията с оглед проверка на преклузивния срок по чл. 129, ал. 1 ДПОК. Подобна проверка обаче предполага развитие на производство по същество по подаденото искане за възстановяване и не може да послужи като допълнителен аргумент за недопустимост на искането за възстановяване и прихващане, каквото е становището на юрк. А. в с.з.

Основателни са доводите в жалбата, че проверяваният акт, с който се отрича допустимостта на производството по чл. 129 ДОПК е в противоречие и с тълкуването на член 90, параграф 1 и параграф 2 от Директивата за ДДС, дадено в решение от 29 февруари 2024 г. по дело C-314/22. При призната липса на специална национална правна уредба (преди 01.01.2023 г.) даденото в решението тълкуване на член 90, параграф 1 и член 273 от Директивата за ДДС е, че тези разпоредби не допускат изискване на данъчната администрация, с което намаляването на данъчната основа на ДДС при пълно или частично неплащане на фактура, издадена от данъчнозадължено лице, се поставя в зависимост от условието това лице предварително да коригира първоначалната фактура и предварително да съобщи на длъжника си, доколкото той е данъчнозадължено лице, своето намерение да анулира ДДС.

Настоящият съд намира даденото тълкуване за относимо, доколкото претендираното право е отречено именно поради липса на "документиране, отчитане и предявяване по специалния ред на ЗДДС". Според решението на СЕС, ако възстановяването на ДДС стане невъзможно или изключително трудно поради условията, при които може да се подаде искане за възстановяване на данък, посоченият принцип на неутралност на ДДС, както и принципът на пропорционалност могат да изискват от държавите членки да предвидят необходимите инструменти и процесуален ред и условия, за да може данъчнозадълженото лице да си възстанови фактурирания данък, който не е следвало да бъде начислен (вж. в този смисъл решение от 26 януари 2012 г., Kraft F. R., C-588/10, EU: C: 2012: 40, т. 29 и цитираната съдебна практика). Следователно формалностите, които трябва да изпълнят данъчнозадължените лица пред данъчните органи, за да упражнят правото си на намаляване на данъчната основа на ДДС, следва да бъдат ограничени до такива, които позволяват да се докаже, че след сключването на сделката в крайна сметка насрещната престация окончателно няма да бъде получена отчасти или изцяло. В това отношение националните юрисдикции трябва да преценят дали случаят с изискваните от съответната държава членка формалности е такъв (вж. в този смисъл решение от 6 октомври 2021 г., Boehringer Ingelheim, C-717/19, EU: C: 2021: 818, т. 61 и цитираната съдебна практика).

Преценката на тези формалности обаче не може да се извърши в производство по допустимост.

Същевременно изрично е отбелязано в решението по дело C-314/22, че тъй като в

практиката на българската данъчна администрация коригирането на фактура е условие *sine qua non*, за да бъде намалена данъчната основа, неутралността на ДДС се накърнява, когато за данъчнозадълженото лице е невъзможно или прекомерно трудно да коригира такава фактура. Следователно в хипотеза като разглежданата в главното производство, при която за данъчнозадълженото лице е невъзможно да издаде коригиращ документ по отношение на неплатени фактури, принципите на неутралност на ДДС и на пропорционалност изискват съответната държава членка да му позволи да докаже с други средства пред националните данъчни органи неплащането на тези фактури, което е в основата на правото му на намаляване на данъчната основа.

В конкретния случай искането на „А1 България“ АЕД касае несъбрани от дружеството вземания от клиенти, изискуеми през периода м.01.2018 г. – м. 12.2021 г. Няма спор, че за относимите данъчни периоди разпоредбата на чл. 115, ал. 1 ЗДДС предвижда, че при изменение на данъчната основа на доставка или при развалянето на доставка, за която е издадена фактура, доставчикът е длъжен да издаде известие към фактурата. Не е спорно и това, че за тези периоди в националната правна уредба не са уредени редът и условията за упражняване на правото на намаляване на данъчната основа в случай на пълно или частично неплащане, на каквото се позовава жалбоподателят.

Приложение в този случай намира разпоредба с директен ефект на съюзното право - чл. 90, параграф 1 от Директива 2006/112/ЕО, според която в случай на анулиране, разваляне, отказ или пълно или частично неплащане, или когато цената е намалена след извършването на доставката, данъчната основа следва да се намали съответно, съгласно условия, които се определят от държавите членки. Параграф 2 от горепосочената разпоредба гласи, че в случай на пълно или частично неплащане държавите членки могат да дерогират от параграф 1. Директният ефект на чл. 90, параграф 1 от Директивата следва от практиката на СЕС (в този смисъл, решения на СЕС по дела C-246/16, *Di Maura*, C-404/2016, *Lombard*, C-242/18, *У. Лизинг*, C-146/19, *SCT d. d.*, определение на съда по дело C-507/20). Прието е, че данъчнозадължените лица имат правото директно да се позовават на разпоредбата на чл. 90, § 1 от Директивата, защото тя е безусловна и ясна и позволява намаляване на данъчната основа в случаите, посочени от тази разпоредба (вкл. в случай на неплащане), стига да са доказани фактите от хипотезата ѝ. Както е посочено в Определение на СЕС по дело C-507/20 "следва също да се припомни, че от една страна, член 90, параграф 1 от Директивата за ДДС отговаря на условията, за да породи директен ефект, и от друга страна, че принципът на предимство на правото на Съюза означава, че всеки сезиран в рамките на своята компетентност национален съд в качеството си на орган на държава членка е длъжен да не прилага всяка национална разпоредба, противоречаща на разпоредба от правото на Съюза с директен ефект, в разглеждания от него спор." (пар. 31 от Определение на СЕС по дело C-507/20).

Въз основа на задължителното тълкуване на общностните норми, във връзка с приложението на общата система на ДДС в ЕС, посочени по-горе, настоящият съд намира, че дори и да се приеме становището на данъчните органи, че чрез чл. 115 от ЗДДС България е извършила дерогация, чрез която напълно е изключила правото да се намали данъчната основа при неплащане, то подобна дерогация би противоречала на разпоредба от правото на ЕС, която има директен ефект. Следователно, националният съд следва да се съобрази с чл. 90, § 1 от ДДС Директивата и да не

прилага чл. 115 от ЗДДС в смисъла посочен в решението, а именно, че такива корекции били допустими само при изменение на данъчната основа на доставката или при развалянето на доставката, но не и при неплащане от страна на получателя по същата.

Съгласно решението на СЕС по дело C-242/18, т. 62 и 63 тази дерогация не е абсолютна, а само до момента, в който вземането стане окончателно несъбираемо или когато лицето изтъкне и докаже, че съществува обоснована вероятност вземането да остане несъбрано.

Предвид горепосоченото, подобно право на дерогация не може да се разпростира отвъд тази несигурност и в частност не може да уреди въпроса дали в случай на окончателно неплащане може да не се намали данъчната основа за ДДС (в този смисъл, решения на СЕС по дела C-246/16, Di Maura, C-242/18, У. Лизинг, C-146/19, SCT d. d., определение на съда по дело C-507/20). Всъщност допускането на възможността държавите членки да изключат в такъв случай всякакво намаляване на данъчната основа за ДДС, би било в противоречие с принципа на неутралност на ДДС, от който по-специално произтича, че предприятието, което събира данъка за сметка на държавата, трябва изцяло да бъде освободено от тежестта на дължимия или платен данък в рамките на неговата облагаема с ДДС икономическа дейност (пар. 25 от решение на СЕС по дело C-146/19, SCT d. d.).

Тълкуването на СЕС е напълно възприето и от ВАС в решение № 17148/16.12.2019 г. на ВАС, 8-мо отделение, постановено по адм. дело № 11672/2016. Това решение е базирано на решение по преюдициално запитване до СЕС по дело C-242/18, /У. Лизинг/. В решението си СЕС, посочва, че доколкото данъчната основа се състои от действително получената насрещна престация, не може да се събира ДДС, в размер, надвишаващ получения от доставчика. СЕС потвърждава, че липсата на изрична уредба относно намаляването на данъчната основа при неплащане на цената, представлява дерогация от страна на Република България от предвиденото в ДДС Директивата правило. Дерогацията, обаче, е възможна единствено, доколкото в определени случаи, неплащането на насрещната престация трудно може да бъде проверено или може да бъде само временно. В решението на СЕС, е посочено също, че националните власти, следва да определят какви доказателства да се съберат, за да се намали данъчната основа при пълно или частично неплащане.

По отношение определяне на условията, при които ДДС може да бъде приспаднал, съгласно решението на СЕС по дело C-242/18 /У. Лизинг/, на българските данъчнозадължени лица следва да се предостави възможност да възстановят ДДС, когато вземането стане "окончателно несъбираемо", но също и когато "данъчнозадълженото лице изтъкне, че с оглед на обстоятелствата има вероятност задължението да не бъде изпълнено". Съгласно т. 64 от цитираното решение подобна вероятност съществува, например, когато данъчнозадълженото лице не успее да събере сумите, които му се дължат през продължителен период от време. Нещо повече, имайки предвид, че ДДС следва да е в тежест само на крайния потребител, размерът на данъчната основа на ДДС, подлежащ на събиране от данъчните органи, не може да е по-висок от размера на насрещната престация, която крайният потребител действително е платил и въз основа на която е изчислен понесеният в крайна сметка от него ДДС (в този смисъл, решение на СЕС по дело C-295/17, пар. 53-56, решение по дело C 317/94, пар. 19).

Настоящият съд споделя тезата на жалбоподателя, че издаването на кредитно известие

по реда на чл. 115, ал. 3 ЗДДС не е условие за упражняване на правото на възстановяване на ДДС. В този смисъл е и Определение № 12081 от 11.11.2024 г. на ВАС по адм. д. № 10578/2024 г., I о.

Алинея 5 на чл. 115 изисква кредитно известие да се издава в два екземпляра, единият от които трябва да бъде връчен на получателя по доставката. Получателят от своя страна трябва да отрази кредитното известие в дневника за покупките си в изпълнение на чл. 124, ал. 5 ЗДДС, като по този начин коригира ползвания данъчен кредит по реда на чл. 78 ЗДДС. Изискването доставчикът да уведоми своя клиент, че ще коригира данъчната основа, не противоречи на чл. 185, § 2 и чл. 90, § 1, както и чл. 273 от Директива 2006/112. Според решенията на СЕС, докато чл. 90 от Директивата урежда правото на доставчика да намали данъчната си основа, когато след сключване на сделката не получи предвидената насрещна престация или получи само част от нея, то чл. 185 се отнася до коригирането на сумите, първоначално приспаднати от другата страна по същата сделка, като тези два члена представляват две страни на една и съща стопанска операция и трябва да се тълкуват съгласувано. По-конкретно, когато държава членка предвижда, че при определени условия данъчно задълженото лице може да намали данъчната основа след сключване на сделка, тя трябва да приложи, за да гарантира принципа на данъчния неутралитет, чл. 185, параграф 2, втора алинея от Директивата ДДС, така че другата страна по същата сделка на свой ред да коригира размера на подлежащия на приспадане данък (виж Решението на СЕС от 15 октомври 2020 г., Е., С-335/19, т. 37 и т. 38). Това условие гарантира отстраняването на риска загуба на данъчни приходи (Решението на СЕС от 18 юни 2009, *Stadeco*, С-566/07, т. 42). Според т. 35 от Решението на СЕС от 6 декември 2018 по дело С-672/17, *Tratave* задължението на данъчнозадълженото лице предварително да съобщи на своя длъжник своето намерение да анулира част или целия ДДС е в съответствие с чл. 90, § 1 и чл. 273 от Директивата ДДС, ако длъжникът е данъчнозадължено лице. Следователно неиздаването на кредитно известие от "А1 България" ЕАД към фактурите на клиенти не е пречка за надлежното упражняване на правото му на възстановяване на данъка.

Безспорно изискването в чл. 115, ал. 3 ЗДДС за издаване на кредитно известие е формално изискване (така и т. 35 от Решение на СЕС по делото *Tratave*). Тъй като разпоредбите на чл. 90, § 1 и чл. 273 от Директивата ДДС не уточняват нито условията, нито задълженията, които държавите членки могат да предвидят, то последните имат свобода на преценка относно формалностите, които трябва да изпълнят данъчнозадължените лица. Важно е обаче тези формалности да се ограничават до такива, които позволяват да се докаже, че няма да бъде получена изцяло и отчасти данъчната престация и да засягат във възможно най-малка степен целите и принципите на Директивата ДДС. Същите не могат да бъдат използвани по начин, който би поставил под въпрос неутралитета на ДДС. В това отношение националните юрисдикции трябва да преценят дали изискванията са такива (виж т. 39 от Решение на СЕС по делото *Almos*; т. 44 от Решение на СЕС по делото *Lombard*; т. 31, т. 33 и т. 34 от Решението на СЕС по делото *Tratave*; т. 38 и т. 39 от Решението на СЕС по делото *У. Лизинг*; т. 35, т. 36 и т. 37 от Решение на СЕС по делото *SCT*). Например в решението си от 26 януари 2012 г. по дело С-588/10, *Kraft F. P.* СЕС приема, че неутралитетът на ДДС се засяга, когато за доставчика е невъзможно или изключително трудно да получи потвърждение за получаване на коригирана фактура от получателя (т. 38), а в решението си по делото *A-P. CZ s. g. o.* приема, че

изискването длъжникът да не е загубил качеството си на данъчнозадължено лице също противоречи на чл. 90 от Директива 2006/112, тъй като от това обстоятелство не би възниквал особен риск от избягване на данъци. Освен това изключването на всякаква възможност за намаляване на данъчната основа и възлагане на кредитора на тежестта за ДДС, който не е получил, излиза извън строго определените граници, необходими за постигането на целите, регламентирани в чл. 273 от Директива 2006/112 (т. 27 и т. 28 от решение по дело C-127/18).

В заключението на генералния адвокат по дело C-314/22 Консорциум Р. груп (анализ в т. 81-86) е проведено ясно разграничение между корекцията на данъчната основа и корекция на фактурите. Последната се извършва само в случай на последващо намаляване на цената, ако фактурата е погрешно издадена, напр. ДДС е начислен погрешно или в по-голям размер. Неплащането на цената не може да се приравни с грешка във фактурата, нито намаление на цената и вземането на доставчика, а получателят продължава да го дължи в пълен размер. Според генералния адвокат "коригирането на правилна фактура (включително и в случай на неплащане) е лишено от смисъл, поради което Директивата за ДДС не допуска задължение в този смисъл." В решението по дело C-482/21 СЕС приема, че упражняването на възможността по член 90, параграф 2 от Директивата за ДДС не може да позволи на държавите членки чисто и просто да изключат намаляването на данъчната основа за ДДС в случай на неплащане. Всъщност посочената възможност за дерогиране е предоставена единствено с цел държавите членки да отстранят несигурността, свързана с неплащането на дадена фактура или с окончателния му характер и не урежда въпроса дали е възможно данъчната основа да не се намалява при неплащане. В този смисъл допускането на възможността при пълно или частично неплащане държавите членки да изключат всякакво намаляване на данъчната основа по ДДС би било в противоречие с принципа на неутралност на ДДС, от който по-специално произтича, че предприятието, което събира данъка за сметка на държавата, трябва изцяло да бъде освободено от тежестта на дължимия или платен данък в неговата облагаема с ДДС икономическа дейност.

В обобщение настоящият състав на АССГ намира за неправилна преценката на приходните органи за недопустимост на подаденото от „А1 България“ ЕАД искане вх. № 26-А-14844 от 30.12.2022 г., по което е било дължимо произнасяне по същество. Това налага отмяна на оспореното решение и връщане на преписката на приходната администрация за произнасяне при съобразяване на тълкуването на закона, дадено с настоящото решение.

При този изход на спора жалбоподателят има право на разноски, но такива не са претендирани, поради което не следва да бъдат присъждани.

Водим от горното Административен съд – София град, III отделение, 75-и състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение за отказ за разглеждане на искане за прихващане и/или възстановяване № П-29002923001529 от 20.01.2023 г., издадено от органи по приходите в Териториална дирекция на Национална агенция за приходите Големи данъкоплатци и осигурители, потвърдено с Решение № 645/15.05.2024 г. на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С. при Централно управление на НАП.

ВРЪЩА преписката на органите по приходите за произнасяне по същество по искане

вх. № 26-А-14844 от 30.12.2022 г., подадено от „А1 България“ ЕАД, при съобразяване на тълкуването на закона, дадено с настоящето решение.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба чрез Административен съд – София-град пред Върховния административен съд на Република България в 14 дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

Препис от решението да се изпрати на страните по реда на чл. 137 АПК, вр. § 2 от ДР на ДОПК.

Съдия: